

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS sklep Pdp 633/2013

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2013:PDP.633.2013

Evidenčna številka: VDS0011362

Datum odločbe: 21.11.2013

Senat: Valerija Nahtigal Čurman (preds.), Silva Donko (poroč.), Borut Vukovič

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: odpoved pogodbe o zaposlitvi - vročitev odpovedi - roka za vložitev tožbe

Zveza: ZDR člen 87, 142, 142/3, 142/3, 142/4.

Jedro

ZDR v 87. členu določa, da mora biti redna ali izredna odpoved vročena delavcu osebno, praviloma v prostorih delodajalca oz. po pošti na naslov, določen v pogodbi o zaposlitvi, razen, če je delavec naknadno pisno sporočil drug naslov. Vročanje se opravi po pravilih pravnega postopka. ZPP določa, da se osebna vročitev opravi tako, da se pisanje osebno vroči naslovníku. V sporni zadevi ni dokazano, da je bila odpoved pogodbe o zaposlitvi tožniku osebno vročena. Iz povratnice je namreč razvidno, da je vročevalec pošiljko skupaj s povratnico, na kateri je označil "naslovník pošiljke ni dvignil", vrnil pošiljateljju. Že iz tega razloga je vročitev opravljena napačno in zato ni mogoče šteti, da je bila vročitev odpovedi pravilno opravljena, saj vročevalec ni izpolnil vseh tistih predpisanih formalnosti, na katerih je mogoče zasnovati domnevo, da je bil tožnik z odpovedjo zares seznanjen. Tožniku z opustitvijo vročitve izredne odpovedi ni bila dana možnost pravočasne vložitev tožbe pred naslovnim sodiščem, zato je napačen zaključek sodišča prve stopnje, da je tožba vložena prepozno.

Izrek

Pritožbi se ugodi in se razveljavita delna sodba in izpodbijani del sklepa (I., IV. točka) ter se zadeva vrne v ponovno odločanju sodišču prve stopnje.

Stroški pritožbe so nadaljnji stroški postopka.

Obrazložitev

Sodišče prve stopnje je zavrglo tožbo v delu, ko tožnik uveljavlja ugotovitev, da mu je tožena stranka dne 16. 9. 2011 nezakonito odpovedala pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas z dne 14. 8. 2008 (I. točka izreka).

Sklenilo je, da o tožbenih zahtevkih za obračun in izplačilo plače za december 2008, januar 2009 in za čas od 1. 9. 2011 do 16. 9. 2011 ter za obračun in izplačilo sorazmernega dela regresa za letni dopust za leto 2008 in plačilo dnevnic v znesku 19.200,00 EUR s pp za leta 2008 do 2011 in o stroških postopka odločilo s končno sodbo (II. in III. točka izreka sklepa). Zavrnilo pa je tožbeni zahtevek, da je dolžna tožena stranka tožniku vzpostaviti delovno razmerje za čas od 16. 9. 2011 do 30. 11. 2011 in mu za ves čas nezakonite odpovedi pogodbe o zaposlitvi obračunati mesečno bruto plačo v znesku 875,34 EUR, kot da bi delal in to do 18. v mesecu za vsak pretekli mesec, od bruto zneska obračunati in plačati z zakonom določene davke in prispevke, neto zneske pa izplačati z zakonskimi zamudnimi obrestmi in da je tožena stranka dolžna tožniku plačati 5.000,00 EUR, z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 6. 3. 2013 dalje do plačila (IV. točka izreka delne sodbe).

Tožnik se pritožuje zoper IV. točko delne sodbe in zoper I. točko izreka sklepa, s katerim je sodišče prve stopnje tožbo zavrglo v delu: "ugotovi se, da je tožena stranka tožniku dne 16. 9. 2011 nezakonito odpovedala pogodbo o zaposlitvi". V pritožbi navaja, da je sodišče I. stopnje napačno odločilo, da je bila tožba vložena prepozno, to je po poteku 30 dnevne prekluzivnega roka, ker naj bi bila izredna odpoved tožniku vročena vsaj 2. 11. 2011, ko je Pošta povratnico poslala nazaj toženi stranki. Tožnik je zvedel, da je bil odjavljen iz pokojninskega zavarovanja šele dne 28. 11. 2011, ko so mu to povedali v prisotnosti A.A., na Območni enoti ZPIZ-a v B. in sicer, da je odjavljen iz zavarovanja in da mu je prenehalo delovno razmerje. Sodišče v trditvah tožene stranke ni imelo podlage za takšno ugotovitev, saj sodišče ni pravilno ugotavljalo načina vročitve pisne izredne odpovedi. Tožena stranka pa tega ni zatrjevala in je postavila šele na naroku dne 19. 2. 2013 zgolj trditve, da je bila tožba vložena prepozno. Sodišče prve stopnje je sprejelo povsem napačne zaključke glede vročitve izredne odpovedi, in sicer da je bila opravljena zakonito. ZDR v 87. členu določa, da mora biti redna ali izredna odpoved vročena delavcu osebno praviloma v prostorih delodajalca oz. na naslovu, določenem v pogodbi o zaposlitvi, razen če je delavec naknadno pisno sporočil drug naslov. Vročanje se dejansko opravi po pravilih pravnega postopka, pri čemer pa je potrebno upoštevati določila 142. člena ZPP, ki določajo, da v kolikor vročitev po 140. členu zakona ni možna, se osebna vročitev fizični osebi opravi tako, da vročevalec pisanje vroči sodišču, ki je vročitev odredilo, če gre za vročitev po pošti pa pošti v kraju njegovega stanovanja, v hišnem ali izpostavljenem predalčniku oz. na vratih stanovanja pa pusti obvestilo, v katerem je navedeno kje je pisanje in rok 15 dni, v katerem mora naslovník pisanje dvigniti. Če naslovník pisanja ne dvigne v 15 dneh se šteje, da je bila vročitev opravljena po poteku tega roka, na kar je treba naslovníka v obvestilu opozoriti, po poteku tega roka pa vročevalec pusti pisanje iz prejšnjega odstavka v hišnem oz. izpostavljenem predalčniku naslova. Tožena stranka vročitve niti ni poskušala opraviti v skladu z določili ZPP, kot bi to morala storiti, pač pa je poslala le navadno priporočeno pismo s povratnico, kar je bilo vse skupaj vrnjeno toženi stranki. Glede na določbo 87. člena ZDR, ki določa, da mora biti odpoved delavcu vročena osebno praviloma v prostorih delodajalca, pa tožena stranka sploh ni imela podlage za to, da ji je izredno odpoved pošljala po pošti. Glede na to, da se je sodišče postavilo na stališče, da je bila vročitev opravljena s fikcijo vročitve pa tudi za sodišče ni dvoma, da tožnik z izredno odpovedjo dejansko ni bil seznanjen, saj je bilo celotno pisanje, skupaj s povratnico, vrnjeno toženi stranki. Zato tožnik upravičeno trdi, da je šele 28. 11. 2011, ob izključitvi iz pokojninskega zavarovanja bil seznanjen z odpovedjo pogodbe o zaposlitvi. Zato je tožba, ki jo je vložil v roku 30 dni od kar je izvedel za kršitev, vložena skladno z 204. členom ZDR. Napačen je tudi zaključek sodišča prve stopnje, da je tožnik v svojih vlogah in na zaslišanju sam povedal, da je bil v Bosni v času od 5. 9. 2011 pa do vrnitve 3. 10. 2011, saj tožnik nikoli ni trdil, da se po 5. 10. 2011 v Bosno ni več vrnil. Glede na navedeno je tožnik prepričan, da je sodišče napačno ocenilo vloženo tožbo kot prepozno. Tožnik priglašja stroške pritožbe.

Pritožba je utemeljena.

Pritožbeno sodišče je preizkusilo delno sodbo in izpodbijan del sklepa v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je v skladu z 2. odstavkom 350. člena v povezavi s 366. Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 s spremembami) po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7. in 11. točke razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje, ter 12. in 14. točke 2. odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava.

Predmet spora se nanaša na pravočasnost vložitve tožbe zaradi prenehanja delovnega razmerja in z njo povezanim vprašanjem vročitve odpovedi pogodbe o zaposlitvi. Iz dejanskih ugotovitev sodišča prve stopnje izhaja, da je tožena stranka tožniku dne 12. 10. 2011 podala izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi iz razloga po 3. alineji 1. odstavka 111. člena ZDR, ker tožnik ni prišel na delo več kot 5 dni zaporedoma, o razlogih za svojo odsotnost pa ni obvestil delodajalca, čeprav bi to moral in mogel storiti. Tožena stranka je izredno odpoved tožniku poslala po pošti (odposlala 12. 10. 2011) na naslov C. Ulica 50, D., ki je naveden v pogodbi o zaposlitvi. Tožena stranka je s strani Pošte Slovenije prejela vrnjeno povratnico z oznako, da tožnik pisanja ni dvignil in opombo "nazaj je prišlo 3. 11. 2011".

Zakon o delovnih razmerjih (ZDR, Ur. l. RS, št. 42/2002 s spremembami) v 87. členu določa, da mora biti redna ali izredna odpoved vročena delavcu osebno, praviloma v prostorih delodajalca oz. po pošti na naslov, določen v pogodbi o zaposlitvi, razen, če je delavec naknadno pisno sporočil drug naslov. Vročanje se opravi po pravilih pravnega postopka in ZPP določa, da se osebna vročitev opravi tako, da se pisanje osebno vroči naslovniku. V sporni zadevi pa ni dokazano, da je bila odpoved pogodbe o zaposlitvi tožniku tudi osebno vročena. V obravnavanem primeru postopek vročanja ni potekal tako, kot to določa 3. in 4. odstavek 142. člena ZPP. Iz predloženih listin ne izhaja, da je vročevalec pustil tožniku obvestilo, v katerem je navedel, kje se pisanje nahaja in rok v katerem mora naslovnik pisanje dvigniti. Vročevalec tudi ni ravnal v skladu s 4. odstavkom 142. člena (če naslovnik pisanja ne dvigne v 15 dneh) in sicer v tem primeru mora vročevalec pustiti pisanje (v konkretnem primeru odpoved) v hišnem oz. izpostavljenem predalčniku naslovnika. Tožnik se v pritožbi utemeljeno sklicuje, da vročitev ni bila opravljena v skladu z določili ZPP, ker v konkretnem primeru pisanje ni bilo puščeno v hišnem predalčniku, temveč je bila pošiljka vrnjena delodajalcu. In zato tožnik s pisanjem (odpovedjo), dejansko ni bil seznanjen, saj je bilo celotno pisanje skupaj s povratnico vrnjeno toženi stranki, kar je razvidno iz fotokopije povratnice (priloga B7).

Glede na navedeno je nepravilen zaključek sodišča prve stopnje, da je bila vročitev opravljena v skladu z 142. členom ZPP, saj povratnica, ki je v spisu navedenega ne potrjuje. Iz povratnice je namreč razvidno, da je vročevalec pošiljko skupaj s povratnico, na kateri je označil "naslovnik pošiljke ni dvignil", vrnil pošiljatelju. Že iz tega razloga pa je vročitev opravljena napačno in zato ni mogoče šteti, da je bila vročitev odpovedi pravilno opravljena, saj vročevalec ni izpolnil vseh tistih predpisanih formalnosti, na katerih je mogoče zasnovati domnevo, da je bil tožnik z odpovedjo zares seznanjen. Tožniku z opustitvijo vročitve izredne odpovedi ni bila dana možnost pravočasne vložitve tožbe pred naslovnim sodiščem, zato je tudi napačen zaključek sodišča prve stopnje, da je tožba vložena prepozno.

Izpodbijan sklep je zato bilo potrebno v I. točki razveljaviti ter zadevo vrniti sodišču prve stopnje v nov postopek (3. točka 365. člena ZPP). Prav tako pa je bilo potrebno posledično razveljaviti delno sodbo sodišča prve stopnje, s katero je zavrnilo tožbeni zahtevek tožnika, da se ugotovi, da je tožniku nezakonito prenehalo delovno razmerje zaradi nezakonite odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 16. 9. 2011 in da je tožena stranka dolžna za čas od 16. 9. 2011 do 30. 11. 2011 obračunati mesečno bruto plačo v znesku 875,34 EUR ter od bruto zneskov plačati davke in prispevke ter neto znesek z zakonskimi zamudnimi obrestmi ter, da je tožena stranka dolžna tožniku plačati 5.000,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 6. 3. 2013 dalje do

plačila. Pri tem pritožbeno sodišče še pripominja da bi moralo sodišče prve stopnje tožbeni zahtevek v zvezi z nezakonito odpovedjo pogodbe o zaposlitvi obravnavati skupaj, saj v kolikor je odpoved pogodbe o zaposlitvi prepozna, se tožba zavrže v celoti.

Datum zadnje spremembe: 10.03.2014